

DUMITRIOS

nr.18 – februarie 2013

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poșta

www.sfantuldumitruposta.ro

CVANTUL SĂPTĂMÂNII

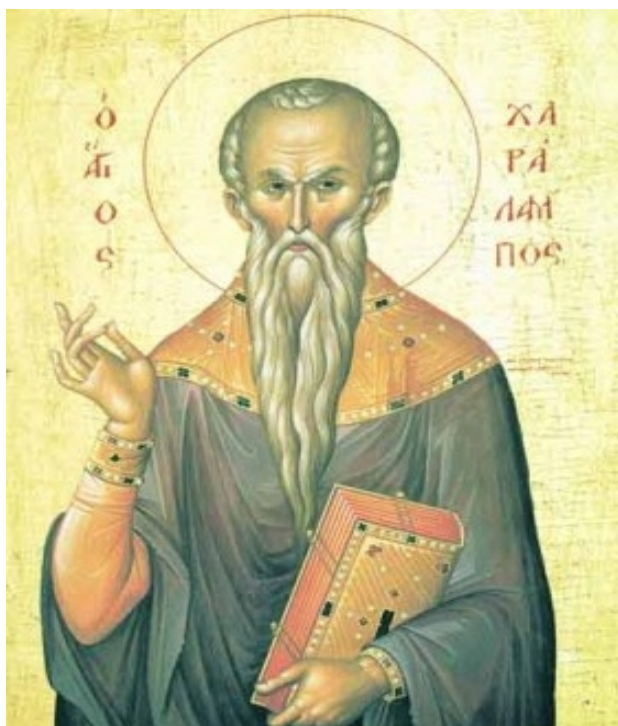
Sfântul Haralambie - de 200 de ani cu noi

pr. paroh Mihai Gojgar

Acum fix 200 de ani, Bucureștiul plângea și se chinuia teribil. De o lună începuse în capitală cea mai cruntă molimă din istoria orașului de pe Dâmbovița. Izbucnită la o zi după înscăunarea lui Vodă Ioan Caragea, ciuma avea să deschidă o domnie extrem de grea, cu boli, cutremure și incendii. Dar ciuma...ciuma va rămâne în istorie chiar așa: "Ciuma lui Caragea". Deși medic, numele lui Vodă va fi asociat pentru totdeauna cu epidemia ce a distrus Țara Românească. S-a străduit să impună măsuri de igienă, medico-sanitare, carantină s.a. Cu toate acestea, într-un an a pierit jumătate din populația orașului. În total, în jur de 50.000 de suflete în toată Muntenia. Cioclii, disperarea, fumul, varul și smoala ca metode de protecție, gropile comune din Dudești și Baltă Albă, pustietatea străzilor și frica de orice om descriau atmosfera de atunci.

Mitropolitul și preoții au înălțat rugăciuni la Dumnezeu pentru milă. Tot atunci, și-au luat ca împreună-rugător pe Sfântul Haralambie, ocrotitorul recunoscut împotriva cumei și a uneltirilor diavolești. Mai mult, au căutat ca în bisericile unde slujeau să aducă și o părticică din moaștele Sfântului Haralambie. În acest context vine în Biserica Sfântul Dumitru, cu ostenele ctitorului episcop Constandie Filitti, sfântul chemat să ajute credincioșii împotriva cumplitei boli. Am făcut acest scurt excurs istoric pentru că este important să nu uităm paginile trecutului nostru. Îi suntem recunoscători Sfântului Haralambie că a ocrotit biserica și pe strămoșii noștri și, desigur, pe noi însine.

Unii dintre dumneavoastră s-ar putea întreba, cu toată curtoazia și lipsa de impertinență: ciuma a fost eradicată, nu mai există acest pericol. În afară de respect și memorie, mai suntem datori cu altceva? Există vreo legătură între noi, cei despărțiți de două secole?

Da! Foarte multe, chiar. Trăim vremuri în care de ajutorul sfinților și, implicit, de cel al Sfântului Haralambie este mare nevoie. Timpuri în care cioclii nu mai au șervete roșii la gât ca pe vremea lui Caragea, ci sunt îmbrăcați la patru ace. Fumul, varul și smoala nu mai sunt luate ad-litteram, ci descriu iluzii, înșelăciuni și un sfârșit. Gropi comune nu mai sunt, dar avem spații comune unde nu morții, ci viii nu comunică între ei, ci se însingurează. Străzile nu sunt pustii, ba dimpotrivă din ce în ce mai aglomerate, însă sentimentul necunoașterii celui alt se accentuează. Nu ne mai este frică de ceilalți ca transmițători ai virusului, dar ne ferim de posibilitatea răutății din ei. Suntem convinși aici, la Biserica Sfântul Dumitru, că Sfântul Haralambie ne ajută să ne tălmăduim de răutate, de autoizolare, de iluzii. Dorința noastră de a restaura lăcașul este o datorie pe care o avem față de trecutul fascinant al acestei biserici, dar și un smerit semn de mulțumire pentru Sfântul Haralambie. Cel care ne-a ocrotit de ciumă, boli, vrăji și răutăți. Și, poate, cel care vă va aduce în continuare alături de noi.

Teodora Poptean

"Nu te mai interesa deci de lucruri nefolositoare! Nu te interesa ce s-a întâmplat în oraș, nici ce s-a întâmplat la țară, nici ce a făcut împăratul, nici ce a făcut episcopul, nici ce a făcut preotul! Caută la înălțime! Timpul tău de acum are nevoie de aceste cuvinte: Opriți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu! Dacă vei vedea pe cei credincioși că sunt fără de grijă află că ei sunt în siguranță, știu ce au primit, au harul. Tu te găsești încă în balanța de a fi primit sau de a nu fi primit. Nu imita pe cei care sunt fără de grijă, ci teme-te!" (Sf. Chiril al Ierusalimului, Cateheze).

La seara catehetică din această săptămână, după citirea cap. 21 din Evanghelia după Matei care se încheie cu *Pilda Lucrătorilor nevrednici ai viei*, părintele Mihai a vorbit despre implicarea în relația cu biserica. În ce măsură credința noastră se reflectă în a nu rămâne indiferenți față de comunitatea bisericii și cum acest lucru ne asigură destinul în eternitate. Pot spune că înțeleg importanța acestui mesaj de când prezența mea la slujbe, implicarea în activitățile bisericii și participarea luni seara la orele de religie, de aici, de la Sfântul Dumitru, se manifestă în mod constant și au devenit o necesitate. Pentru cei care își pun întrebarea dacă religia este sau nu adevărată - în sensul în care le-ar fi transmisă credincioșilor din ceruri - ar fi suficient să admită că aceasta slujește celor două nevoi primare care ne animă dintotdeauna: nevoia de a trăi laolaltă în comunități, în ciuda impulsurilor noastre egoiste, și nevoia de a face față unor grade înspăimântătoare de durere cauzată de vulnerabilitatea în fața eșecului profesional, a relațiilor agitate, a pierderii celor dragi și a propriei noastre descompuneri și morți. Problemele arzătoare care ne împing să îl căutăm pe Dumnezeu, continuă să impună soluții care nu dispar atunci când depistăm vreo inexactitate științifică în parabola înmulțirii pâinilor. Am ajuns să ne îndoim de sensul cuvântului moralitate, ne cabrăm la gândul ascultării unei predici, nu pornim în pelerinaje, necunoscuții cântă rareori laolaltă, nu dispunem de nici un mecanism de exprimare a recunoștinței. Biserica ne oferă aceste zone ale experienței umane, pe care nu ar trebui să ne fie rușine să ni le apropiem. Una dintre pierderile cele mai acute simțite de societatea modernă este aceea a sentimentului apartenenței la comunitate.

Tindem să ne imaginăm că pe vremuri exista un anume grad de bună vecinătate care a ajuns să fie înlocuit de un anonim nemilos, în care oamenii interacționează în scopuri restrictive: câștig financiar, avansare pe scară socială, iubire romantică. O parte din nostalgia care ne încearcă gravitează în jurul reticenței noastre de a întinde o mână de ajutor celor aflați la nevoie, de a ne saluta pe stradă, de a iniția o discuție spontană cu un necunoscut sau a ne face un prieten nou. În general ne bucurăm să vorbim cu alții numai când avem și opțiunea de a-i evita cu totul. În trecut ajungeam să facem cunoștință cu alții pentru că nu aveam altă soluție decât să le cerem ajutorul, într-o lume în care nu existau sisteme de asigurări, produse bancare, agenții guvernamentale. Ne închidem în interiorul unor ghetouri bazate pe educație, clasă socială sau profesie și ajungem să privim restul omenirii ca pe un dușman, nu ca pe un colectiv înțelegător căruia dorim să i ne alăturăm. Avem pornirea de a ne încrede doar în acei câțiva indivizi care ne-au fost garantați de relațiile de familie și de clasă preexistente. În măsura în care societatea modernă mai promite accesul la o comunitate aceasta este una bazată pe proslăvirea succesului profesional. Avem sentimentul că batem la porțile ei când prima întrebare care ni se pune la o reuniune este: "Cu ce te ocupi?", răspunsul nostru fiind în măsură să decidă dacă vom fi primiți cu brațele deschise sau uitați cu desăvârșire lângă bolul cu alune. Puține dintre calitățile noastre pot funcționa ca monedă de schimb cu care să poți cumpăra bunăvoința celorlalți. În biserică suntem primiți cu brațele deschise, nu ni se cere să fim inițiați, ci doar ascultători disponibili. Nu ni se impune iubirea, dar putem înțelege că ea dă roade doar dacă este împărtășită. Ideea că ai credința în suflet și atât, este una comodă și se risipește în indiferență. Implicarea în viața bisericii, catehizarea, sunt precum ne-am construi o casă în care punem piatră după piatră. Aici în biserică ni se oferă pietrele cunoștinței și să nu socotim că primim un lucru mic. Auzeam de nădejde dar nu știam, auzeam de taine dar nu le înțelegeam, auzeam Scripturile dar nu cunoșteam adâncul lor. În fiecare luni, la Seara Catehetică de la Sfântul Dumitru, cuvintele dumnezeiești nu mai răsună în jurul tău, ci pot răsună în adâncul tău.

SFÂNTUL HARALAMBIE, OCROTITOR AL BOLNAVIILOR DE CIUMĂ, DAR ȘI AL CELOR CARE AV FĂRMECE

Alexandra Bădiță

"Mare este taina aceasta, Doamne, că m-ai învrednicit a vedea înfricoșata Ta slavă. Doamne, de-Ți place Ție, mă rog să dai slavă numelui Tău, ca oriunde se vor pune moaștele mele și se va cinsti pomenirea mea, să nu fie foamete în locul acela sau aer stricăcios, care să piardă rodurile. Ci să fie mai ales în locurile acelea pace și sănătate trupească, mântuire sufletească și îndestulare de grâu și vin, cum și înmulțire de dobitoace, pentru trebuința oamenilor. Doamne, Tu știi că oamenii sînt trup și sînge, iartă-le lor păcatele și le dă îmbelșugare din rodurile pămîntului, ca, cu îndestulare, pentru osteneala lor, să se sature și să se

îndulcească, preamărindu-Te pe Tine, Dumnezeul lor, Dătătorul tuturor bunătăților; iar roua ce se pogoară de la Tine, să le fie tămăduire. O! Doamne Dumnezeul meu, varsă peste tot darul tău și îi izbăvește de boala ciumei". Două cuvinte din limba greacă, alăturate, ne lasă să întrevădem ce pot deveni oamenii iubitori de Dumnezeu, Haralambie format din "haris" – har, bucurie și "lampos" – lumină, strălucire. Lumină și bucurie, har și strălucire, cu acestea se înveșmăntează sfinții și tot așa îi îmbogățesc și pe cei care îi caută în rugăciune.

Prăznuit la 10 februarie, Sfântul Haralambie este cunoscut ca fiind sfântul ocrotitor al celor bolnavi de ciumă, al celor

care se luptă cu farmecele și ocrotitor împotriva foametei. Sfântul a fost episcop în Magnesia, Asia Mică trăind în secolul II și deși bătrân de 113 ani a pățit mult cu trupul din cauza dregătorului Luchian. Însemnări din secolele XVII-XIX ne fac să înțelegem cât de cinstit era Sfântul Haralambie în spațiul românesc, când poporul era dominat de teama în fața morții, amenințat fiind de groaznica boală a ciumei. Românii au alergat la el în multe situații grele cum au fost „ciuma lui Caragea”, din 1813, cel mai afectat oraș fiind Bucureștiul, dar și foametea din vremea lui Alexandru Constantin Moruzi, din 1795.

Din viața sfântului aflăm multe minuni pe care le-a făcut cât încă viețuia pe pământ și multe chinuri la care a fost supus. Datorită minunilor săvârșite a fost considerat de dregătorii cetății ca fiind vrăjitor însă datorită aceluiași minuni a primit cântări de laude:

„Bucură-te, Sfinte Haralambie, mare mucenice al lui Hristos!”. Ciuma astăzi nu mai reprezintă o amenințare,

foametea la noi în țară nu este un fenomen generalizat, iar despre vrăji ce să spun, nu îmi place să vorbesc. Și nici nu e nevoie să vorbim pentru că îl avem aproape pe Sfântul Haralambie. Și nu îl avem aproape doar în rugăciune, ci în bisericuța noastră care îi adăpostește sfintele moaște sau mai bine spus el ne adăpostește, ne păzește și ne trimite mângâiere, nouă celor care alergăm la al său ajutor. Nu putem face greșeala de a ne crampona cumva de faptul că este prin excelență sfânt ocrotitor împotriva ciumei, boală care nu ne mai bântuie, ci să înțelegem că vindecă cu ale lui rugăciuni orice boală de care suferim, iar dacă este ocrotitor și împotriva farmecelor trebuie să înțelegem că cei ajunși în această situație suferă tot de o boală, în primul rând sufletească, iar uneori și trupească. Și aceste neputințe Sfântul Mucenic le vindecă și dăruiește lumină sufletească celor care Îl caută pe Hristos – Lumina Lumii, bucurie celor care se văd vindecați de grelele boli care îi chinuie, har celor care îl cer de la Mântuitorul Dătătorul tuturor bunătăților.

PROCESIUNILE ÎN BISERICA ORTODOXĂ

diac. Bogdan Bădiță

Nu de puține ori, am fost martori sau chiar am participat la o procesiune. Cu toții ne amintim de frumoasa procesiune din Săptămâna Mare, când vineri seara, după slujba Prohodului Domnului, ieșeam și înconjuram biserica. Nu pot uita cum înaintea preotului, mergeau credincioșii cu odăjdii, iar în urma sa, cântăreții și credincioșii prezenți la slujbă. Îmi aduc foarte bine aminte cât de puternice și pline de viață se auzeau glasurile tuturor în liniștea satului. Nu se auzea nici un câine lătrând, nici un zgomot haotic care să disturbe această cântare. Parcă satul și întreaga natură asistau la acest spectacol liturgic în fața căruia și timpul înghețase.

Eram mic și, ținut de mână de părinții mei, înconjuram biserica cântând, iar inima mi se inunda de o negrăită emoție. Nu îmi explicam cum de toți cântam într-un sincron dirijați de vocea părintelui și totul răsună atât de frumos. Parcă printr-o minune, știam ce trebuie să cântăm și ne doream să continue la nesfârșit. Și aceasta este frumusețea procesiunii. Să nu dai importanță lucrurilor ce te pot perturba și să trăiești din plin acest frumos eveniment liturgic. Astfel, timpul petrecut în procesiune era o rugăciune comună, încheiată tot în biserică. Iar după fiecare procesiune rămâneam cu un sentiment de mulțumire și bucurie. Totul trecea de fiecare dată foarte repede, singurul martor palpabil după eveniment fiind picăturile de ploaie de pe haine (dacă ne surprindea vreo ploaie), sau roua ce se așternea seara pe iarba din curtea bisericii și care era purtată în sfântul lăcaș pe vârfurile pantofilor tuturor.

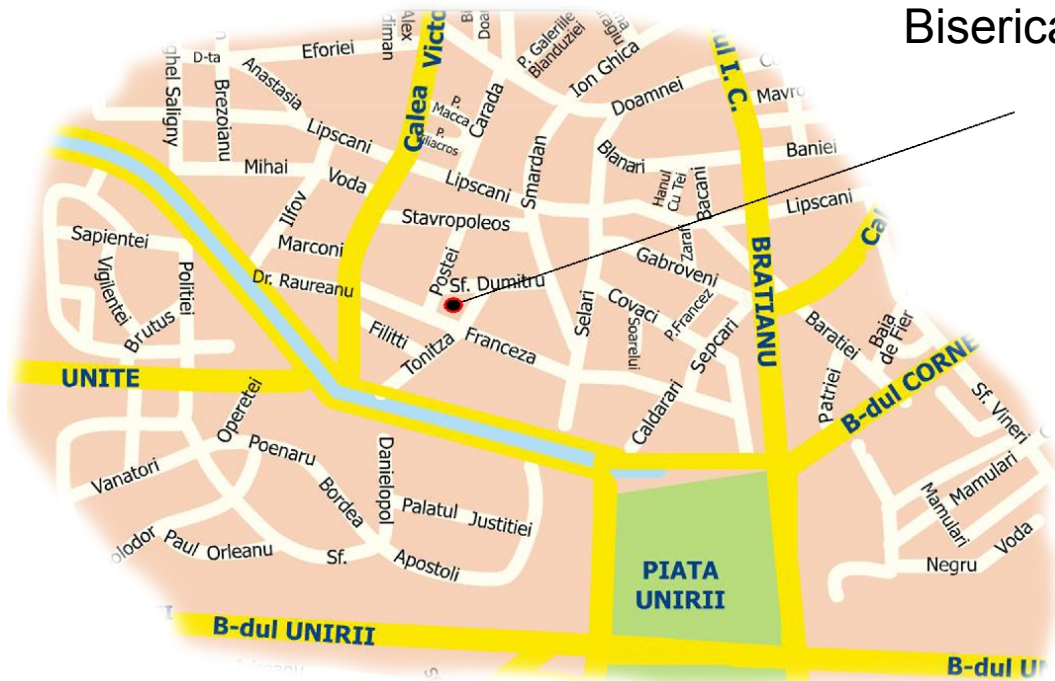
Aici, în Arhiepiscopia Bucureștilor, la inițiativa Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, asistăm de câțiva ani la frumoasa procesiune de sărbătoarea Floriilor, în care sunt purtate moaștele Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor. Procesiunea religioasă (lat. *procesio*, -onis – înaintare, mers) este un convoi format din clerici și credincioși, care poartă diferite obiecte de cult, cântând imne religioase și rostind rugăciuni pentru a mulțumi și a cere ajutorul lui Dumnezeu într-o anumită împrejurare. Se fac rugăciuni pentru ploaie, în caz de secetă, pentru încetarea molimelor, a războiului, pentru alte calamități și la hramurile bisericilor.

Și la hramurile sfintei noastre biserici, imediat după Slujba Privegherii, preoții iau cu smerenie racla cu sfintele moaște și încep procesiunea. Și cât este de frumos acest eveniment liturgic, când în fața convoiului merg credincioșii cu odăjdii, apoi diaconii cădind urmați de preoți ce țin în mâini racla cu sfintele moaște, conduși de un alai de credincioși. Cât este de frumoasă această smerită rugăciune comună, o mărturisire puternică de credință în fața tuturor celor ce au fost răpiți de ispita Centrului Vechi îmbuibat de cafenele și localuri și care, parcă treziți dintr-un somn adânc văd fața duhovnicească a străzii Franceze și uimiți, se alătură convoiului. Chiar dacă nu intră în sfânta noastră biserică, măcar știu că ea există și este aici. Și încheind în același sentiment nostalgic, nu pot să uit ultima noastră procesiune în care vibrând de emoție, mergeam în fața preoților și tămâiam strada pe care poate zilnic se auzau înjurături și pe care o pregăteam pentru trecerea sfinților. Până ieri a fost întinată, dar azi este înmiresmată de rugăciunile noastre, transformându-se dintr-un simplu drum, în calea Sfinților Antipa al Pergamului, Haralambie, Pantelimon și Nicanor. Și acest cvartet de sfinți ne învăluie într-un timp al rugăciunii ce ne dă puterea de a crede în minuni și de a le simți, dorind din tot sufletul să fie veșnic. Acum nu mai văd sfintele moaște în raclă, sărutând doar sticla ce le protejează în biserică, ci pe cei patru sfinți mergând cu noi și propovăduindu-L plini de harul Duhului Sfânt pe Hristos, Mântuitorul lumii. Acum nu mai suntem singuri, ci cu soborul de preoți și diaconi alături, călăuziți de sfinții noștri atât de reali și vii. Acum toată natura privește procesiunea de pe strada Franceză, toți credincioșii și întregul cler cântă troparele sfinților. Așa îl mărturisim pe Hristos și aceasta este o parte frumoasă a hramurilor organizate de biserică noastră. Vă invit pe toți cei care citiți acest articol, să participați la hramurile bisericii Sfântului Dumitru – Poștă ajutându-ne să propovăduim credința în lumea desacralizată și sfâșiată de păcat. Vă promit că nu veți uita niciodată acele emoții ce ne întăresc duhovnicește, reamintindu-ne cine suntem, de unde avem obârșia și unde trebuie să ajungem la finalul acestei vieți.

RESTAURAREA BISERICII

Mulți dintre dumneavoastră citesc prima oară acest buletin parohial. La fel de mulți ne cunosc prea puțin. Din aceste două considerente s-a născut ziarul "Dimitrios", dar și acest articol. Biserica este acoperită de schele. Este un început ce își dorește continuarea rapidă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom reuși să rămânem în istorie ca unii care am avut grijă de lăcașul nostru, pe care l-am restaurat și l-am înfrumusețat. Vă invităm și vă rugăm să fiți alături de noi. Consolidarea bisericii este primul pas în vastul proiect de restaurare și orice contribuție ne este de mare folos. Sunt vremuri grele, dar știm că în vremurile grele apar și jertfele mult-iubite de Dumnezeu. Avem această șansă și nu e puțin lucru. Sperăm că apelul nostru să găsească ecou în inimile dumneavoastră iubitoare de Dumnezeu și de sfintele biserici. Vă mulțumim anticipat!

Biserica Sf. Dumitru Poștă

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poștă pe noul site: <http://sfantuldumitroposta.ro>
Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile: **Predici / Oameni / Ce-i de făcut / Cum poți ajuta**

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE FEBRUARIE 2013

- 11/02/2013 – 1. Rugăciunea Domnească.
2. „Facă-se voia Ta”
3. cap. 22 din Evanghelia de la Matei

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din "Dimitrios" în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele.
Vă așteptăm cu nerăbdare!

Redacția:
Coordonator: Pr. Mihai Gojgar
Redactor-șef: Teodora Popțean
Tehnoredactare: Emanuel Tudor
Distribuție: Mihai Ciobanu

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Biserica Sf. Dumitru – Poștă

Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631

Program liturgic

Duminică 8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18.00 – Program de spovedanie
19.00 – Seară Catehetică
Miercuri 18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri 18.00 – Acatist
Sâmbătă 10.00 – Parastas